

[Svend Nielsen.]

stærkt venter; at Udrensningstempoet bliver fortsat, at Loven om Arbejdsforhold bliver ophevet, og alle disse Ting. Naar man skal have saadanne Diskussioner som disse, kan jeg ikke se bort fra, at der ude fra de store Arbejdspladser og ude fra Folket i al Almindelighed melder sig en Række Problemer, som man under alle Omstændigheder ogsaa kommer til at tage frem og faa løst snarest, saa maa man om ikke lade Fortiden være glemt saa i hvert Fald tage det paa en saadan Maade, at det kan gavne Fremtiden.

Med Hensyn til Debatten om vort Partis Deltagelse i Regeringsdannelsen vil jeg paa ny understrege, at Kritikken fra det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersens Side er saa uberettiget, som noget kan være; at det ærede Medlem er utilfreds, maa staa til det ærede Medlem sely, men den Indflydelse, vi har i Folket, de Forskydninger, der har fundet Sted under Besættelsen, berettiger fuldt ud den Regeringsdannelse, som skete; Folket har givet den den Tilslutning, den havde nødig for at løse Overgangstidens vanskelige Opgaver.

Forespørgeren (Oluf Pedersen): Der er nogle enkelte, om jeg saa maa sige, almindelige Bemærkninger, jeg lige kommer til at fremsætte, ogsaa for at klare den Stilling, jeg har indtaget under Besættelsen. For det første hævder jeg, at vort Folk ikke forskertede Retten til Livet som selvstændig Nation, fordi det undlod en haabløs Kamp den 9. April 1940. For det andet hævder jeg, at den nazistiske Idé, at Krig skaber Rettigheder, maa nu være slut. For det tredje hævder jeg, at Dansken er modig, men han kan ogsaa let blive overmodig, det har altid været Danskens Ulykke. Naar man i visse Kredse siger saa rask: Aldrig mere nogen 9. April, er det for mig falsk Tale, thi det var Tyskerne, der lavede den 9. April; men lad os haabe, vi kan unddrage os en Gentagelse ved Hjælp af en international Retsordning, at vi maa faa et nyt og bedre Folkenes Forbund.

Dernæst hævder jeg, at alle var med i Kampen, at den aktive og passive Modstand supplerede hinanden. Man kunde ikke have ført den aktive Modstand, som er ført i den sidste Tid af Besættelsen, hvis man ikke havde ført den passive Modstand forud; hvis ikke det var lykkedes at skabe et enigt dansk Folk, kunde man ikke have ført den aktive Modstand. Den kunde kun føres, fordi der stod et enigt dansk Folk bag. Det bør de vide, som taler saa meget

om aktiv Modstand: Forudsætningen for, at den kunde føres, var, at vi alle stod bagved.

Jeg er meget glad ved, at de ansvarlige bøjede sig den 9. April, saa at vi undgik et dansk Blodbad, og jeg er glad ved, at vi ikke i længere Tid, end det skete, fik tysk Terror. Jeg er glad ved, at Brudet ikke kom tidligere, fordi jeg er ganske klar over, at denne Terror blev ført i stigende Tempo, at det lille danske Folk ikke kunde føre Kampen, naar den skulde føres aabenlyst over for det tyske Folk, med de Metoder, som Nazisterne brugte.

Jeg vil hævde, at under Besættelsen var det farligt for alle at leve her i Landet, det var ogsaa farligt for de Politikere, der, om jeg saa maa sige, maatte gaa paa Jorden, maaske endnu farligere for dem end for dem, der maatte gaa under Jorden. Og saa vil jeg sige, at jeg tror ikke, der er noget Medlem af dette høje Ting, som under Besættelsen har talt stærkere mod Nazismen end jeg. Det gælder baade her i Rigsdagen og udenfor. Naar det nu blev sagt fra kommunistisk Side, at det havde de aldrig hørt, saa ved jeg ikke Forklaringen, men jeg ved i alt Fald, at under den første Tid af Besættelsen kneb det for det kommunistiske Parti at finde deres egne Ben.

Det, som vi kæmpede for, og som det danske Folk førte Kampen for, var for Genoprettelsen af Danmarks Selvstændighed, for dansk Folkestyre, for at undgaa en Quislingregering eller et Forretningsministerium, og vi naaede vort Maal. Jeg tror, at Hal Koch har Ret, naar han siger, at Kampen, som var den farligste, var den, der blev ført omkring 1940, da det gjaldt Sindelaget, det Angreb, som Tyskerne rettede mod det danske Folks Sindelag. Dengang, det tør jeg i hvert Fald sige for mit eget, og jeg tror for den samlede danske Rigsdags Vedkommende, var vi med i Kampen mere end nogen anden.

Det ærede Medlem Hr. Svend Nielsen fandt Anledning til at fremsætte en Række Betragtninger over, hvor han havde fundet mine Meningsfæller. Han fandt Anledning til ogsaa at gøre gældende, at de Betragtninger, som jeg her havde fremført, skyldtes, at Retsforbundet ikke deltog i Regeringen. Jeg vil sige det aabent, som det er, at i denne Regering, paa det Grundlag, den blev dannet, med den Krænkelse, som jeg mener det var af dansk Folkestyre, ønsker jeg i hvert Fald ikke at være med og heller ikke at støtte den. Jeg tror, at de, der stillede Kravet om en Regering af denne Sammensætning, gjorde en Ting, som de vil faa travlt